

Anne van Amsterdam

De moord op de naaktslakken en de eerste keer

Een kort verhaal

Anders dan mijn vrienden heb ik nooit met de natuur gedweept. Ik val niet op mijn knieën voor schattige plantjes met blauwe bloemetjes. En bij de eerste lammetjes krijg ik associaties met malse koteletjes. Natuurlijk vertel ik dit niet. In mijn vriendenkring geeft dit geen pas. Soms krijg ik hierdoor een eenzaam gevoel. Ik draag een geheim met me mee, dat ik niet kan delen. Erger nog, ik doe alsof ik één van hen ben.

Plotseling, een jaar geleden, kwam er een grote verandering in mijn leven. Ik kreeg een tuin, een stadstuin, aan drie kanten omgrensd door muren en helemaal overdekt met vlier, bramen, brandnetels, paardenbloem, zevenblad en nog wat meer planten die volgens mijn vrienden heel smakelijk waren. Ik heb ze allemaal eruit laten slopen door een tuinman. De grote kastanje heb ik laten staan.

De tuin helemaal betegelen was geen optie. Mijn vrienden zouden net zo lang zeuren tot alle tegels verwijderd waren. Samen met de tuinman maakte ik een tuinplan. Het was ondertussen herfst en een goede tijd voor nieuwe aanplant. Mijn vrienden hingen mezenbollen, houders met vogelvriendelijke pindakaas en een nestkastje aan de kastanje. Iedere keer als ze kwamen inspecteerden ze of er nog wel genoeg te eten hing voor de vogels.

Aangestoken door hun enthousiasme keek ik vaker naar buiten dan ooit. Om de waarheid te zeggen, keek ik voordien alleen naar buiten om te zien of het regende. Ik begon zelfs fantasieën te krijgen over bloeiende bollen en schitterende planten die de grond uit zouden schieten.

Als eerste bloeide de jasminum nudiflorum. Deze plant had ik gekozen vanwege zijn prachtige naam: naaktbloeiende jasmijn. Ik plaatste een foto op Facebook en kreeg buitengewoon veel likes, meer dan ik gewoonlijk voor mijn foto's kreeg... Mijn tuin verhoogde dus mijn populariteit. Vanaf dit moment maakte ik iedere ochtend en avond een rondje door mijn tuin en keek ik met argusogen naar de groene puntjes die opkwamen.

Mijn volgende foto op Facebook was er één van bloeiende sneeuwkllokjes. Weer kreeg ik veel reacties. Het ging goed met mij en mijn tuin, ik zag steeds meer groene blaadjes.

Op mijn rondes viel me opeens op dat veel groene blaadjes aangetast waren en niet een klein beetje. Er zaten gaten in de bladeren. Na een aantal dagen waren er zelfs plantjes verdwenen. Omdat ik niet als mislukte tuinder bij mijn vrienden te boek wilde staan, vroeg ik niet hun raad, maar ging ik googelen. Ik las dat naaktslakken dol op jong groen waren en hosta's volledig konden kaalvreten. Hosta's, die naam kwam me bekend voor. Mijn tuinman had deze geplant. En die glibberige wezens 's avonds waren dus naaktslakken. Ze produceren 600 eitjes per jaar, in hun eentje, hebben geen mannetje of vrouwtje nodig. Een beetje tuin heeft al gauw honderd naaktslakken.

Ik moest ze dus verdelgen. Egels en padden zouden hun natuurlijke vijanden zijn, maar die kon ik niet kopen, want waren beschermd. Meer diervriendelijke methoden om van de naaktslakken af te komen kon ik niet vinden en intussen was de populatie in mijn tuin enorm toegenomen. Ik zocht naar andere methoden. Gelukkig had ik mijn vrienden niet op de hoogte gebracht van mijn probleem... Ik kon mijn gang gaan.

Een veel toegepaste methode bleek het verdrinken in bier te zijn. Hiervoor waren speciale biervallen ontwikkeld waar de slakken, aangelokt door de geur van het bier inkropen en vervolgens vol gezopen, verdronken. Een heel aangename manier van doodgaan leek dit me niet, zelfs niet voor bierliefhebbers. Bij een andere methode moesten gevangen dieren met zout bestrooid worden. De slak zou hierdoor oplossen. Ik las dat dit vergelijkbaar was met een portie zoutzuur op onze huid. Alleen al het vooruitzicht van restjes opgeloste slakken die een zeer pijnlijke dood waren gestorven, maakte me misselijk. Na lang nadenken besloot ik tot de al jaren beproefde culinaire methode bij garnalen, krabben en kreeften. Ik zou de slakken vangen en ze dan overgieten met kokendheet water. Een snelle dood en naar ik hoopte vrijwel pijnloos. Nog even door scrollend, zag ik zelfs een recept voor naaktslakkensoep. Hoewel ik bereid ben om op etensgebied veel te proberen, was dit me te gortig. En ook te dichtbij, ik had ze immers zelf gevangen en gedood. Met lammetjes zou ik dat ook niet kunnen. Ik vroeg me af of mijn vrienden wèl aan de naaktslakkensoep zouden gaan.

Meteen na mijn besluit ging ik dat dezelfde avond nog ten uitvoer brengen. Er was een hoge urgentie voor mijn daad, want met de dag zag ik minder planten in mijn tuin. Ik zocht een glazen weckpot met deksel en besloot daarin de slakken te verzamelen. Omdat ik er voor terug deinsde om ze met mijn handen te pakken, bedacht ik de lepeltruc. Ik

zou ze met twee lepels pakken en ze dan in de weckpot mikken. De pot had een grote opening, dus dat moest lukken. Omdat ik later niet met dezelfde lepels wilde eten waarmee ik de slakken had vastgepakt, kocht ik bij de Hema twee grote, goedkope lepels. Wel stevige.

Alles was nu gereed voor mijn slakkenexercitie. Nog een paar uur en dan was het donker genoeg om op slakkenjacht te gaan. Ik voelde een lichte opwinding. Naarmate de tijd voortging, begon ik echter steeds meer op te zien tegen het gebeuren. In mijn fantasie zag ik mezelf zoeken naar kruipende slakken, ze vangen, op elkaar gooien in de weckpot, zorgen dat ze niet ontsnapten en ze dan uiteindelijk overgieten met kokendheet water. Hadden naaktslakken ogen of zouden ze alleen op hun geur afgaan. Zouden ze beseffen dat ze in gevaar waren als ik ze pakte? Bang zijn?

Ik probeerde mijn gedachten te stoppen. Tenslotte maakte ik me ook niet druk als ik een mug dood sloeg, dat deed ik zelfs met mijn blote hand. En ik had een urgente taak: de zorg voor mijn tuin.

Het was zover. Ik liep mijn tuin in. Het was bijna donker en inderdaad, ik zag aan alle kanten naaktslakken die zich naar mijn planten spoedden of zich er al aan tegoed deden. Een aantal grote exemplaren klommen tot mijn verbazing tegen de muren op. Waarom zouden ze dat doen, daar was toch geen voedsel te halen? Ik besloot deze als eerste te vangen. Ik zette de weckpot klaar en pakte mijn lepels en legde ze voorzichtig om de eerste slak, maar toen ik de lepels tegen elkaar deed, viel hij op de grond. Geschrokken begon ik hem te zoeken tussen de planten. Vroeg me af of hij dood gevallen was. Op de grond zag ik twee grote slakken die zich voortbewogen en één die in elkaar gekrompen was. Zou deze laatste de gevallen slak zijn? Ik pakte hem en zag dat hij nog springlevend was toen ik hem in de weckpot deed. Daarna pakte ik de andere twee. Ook deze krompen toen ik ze aanraakte. Waarschijnlijk was dit hun verdedigingsmechanisme bij gevaar. Ik had met ze te doen, maar dit weerhield me er niet van door te gaan met de slakkenjacht. Verderop zag ik weer twee grote exemplaren. Meteen stapte ik erop af en pakte de dichtstbijzijnde. Realiseerde me dat ik de weckpot aan de andere kant had laten staan, liep met de slak er naar toe en zag dat één van de gevangen slakken al bezig was er weer uit te kruipen. Ik gooide gauw de nieuwe slak erin en schoof met een lepel de

voortvluchtige slak terug in de pot. Verstandig geworden deed ik meteen de deksel dicht.

Nu werd ik fanatiek en probeerde voor donker zoveel mogelijk slakken te vangen. Binnen gekomen deed ik het licht aan en bekeek mijn buit. De weckpot zat voor driekwart vol. Naaktslakken in alle formaten lagen op elkaar of klommen tegen de zijwand van de pot. Een enkeling zat tegen de deksel. Als ik straks de pot opende, moest ik daar goed opletten. Ik vroeg me af waar ik ze het beste kon doden. De makkelijkste plek was mijn gootsteen, onder de quooker, maar het idee dat mijn keuken een folterkamer voor slakken zou worden stond me niet aan. Bovendien zou de weckpot kunnen overstromen. Ik gruwde bij de gedachte dat ik dode slakken uit de afvoer moest plukken. Het was dus beter om het in de tuin te doen. Daar was het nu echter te donker voor geworden en opgelucht dat ik het doden van de slakken uit kon stellen, zette ik de pot naast de tuindeur.

's Morgens werd ik wakker uit een vage droom van duizenden naaktslakken die over me heen kropen, hun slijm op me achter latend. Gauw ging ik me douchen, aankleden, ontbijten en naar mijn werk. Ik besloot het doden van de slakken uit te stellen tot het einde van de middag. De tuindeur liet ik dicht. Vandaag geen ochtendronde door de tuin.

Thuis gekomen besloot ik zo snel mogelijk de culinaire methode toe te passen. Omdat de woorden 'doden' of 'overgieten met kokendheet water' mij zulke onaangename associaties gaven, wilde ik deze termen niet meer gebruiken. Ik haalde mijn oude waterkoker te voorschijn, vulde hem en zette hem aan. Al snel was het kookpunt bereikt en gewapend met de waterkoker deed ik de tuindeur open. Ik pakte de weckpot en liep naar het verste eind van mijn tuin. Of ik wilde of niet, ik moest de weckpot openen, de slakken op de deksel er weer inwippen en diegene die te hoog tegen de wand zaten, terugduwen zodat ze niet half gekookt werden en onnodige pijn zouden lijden. Sommige slakken in de pot lagen in krimphouding, andere langgerekt en overal zag ik poep. Nu was het zover, ik moest blijven kijken om ervoor te zorgen dat het water precies in de weckpot viel. Binnen een paar tellen waren de slakken wittig. Ze bewogen niet meer. Ik had ze gedood. Het was minder erg dan ik verwacht had. Eigenlijk viel het wel mee. Ik goot de slakken uit op de grond. Naar ik hoopte zouden ze worden opgegeten door vogels of andere dieren, maar dat gebeurde niet. Alleen vliegen bleken aangetrokken te

worden door hun kadavers. Omdat ik niet op een vliegenplaag zat te wachten, besloot ik de slakken te begraven.

Helaas waren er hierna nog heel veel naaktslakken over in mijn tuin of misschien kwamen er steeds nieuwe bij. Ter bescherming van mijn planten moest ik daarom iedere avond op slakkenjacht. Om de twee dagen paste ik de culinaire methode toe. Langzaam, maar zeker verminderde hun aantal. Inmiddels had ik minstens vijftien massagraven in mijn tuin en zag ik mezelf als een seriemoordenaar van naaktslakken. Het verbaasde me hoe snel ik na de eerste keer aan het doden gewend was geraakt. Ik had een routine en paste deze zonder aarzelen toe.

Het doden van de slakken liet me dus koud, maar ik begon steeds meer te piekeren over de snelheid waarmee ik van een gewetensvol mens met mededogen voor naaktslakken tot een moordenaar in koelen bloede was geworden. In koelen bloede, want ik doodde niet uit passie of woede, maar met voorbedachte rade. En niet eenmaal, getuige de massagraven in mijn tuin.

Ik begon me af te vragen of het overschrijden van een norm makkelijker wordt na de eerste keer dat dit gebeurt en ging in mijn herinnering zoeken naar andere eerste keren. Hiermee bedoel ik niet de eerste gemeenschap. Vanaf de tweede keer gaat deze zeker makkelijker, maar de eerste gemeenschap is in de meeste gevallen een verplicht nummer en geen normoverschrijding.

De voorbeelden waar ik aan dacht, konden zo uit de Tien Geboden gehaald worden. Alle mensen die nooit een 'valse getuigenis' hebben afgelegd, durf ik wel een beloning in het vooruitzicht te stellen en zeker als ze ouder dan tien zijn. Bij mijn eerste leugen was ik acht jaar. Per ongeluk had ik bij het ophangen van mijn jas de glazen vaas in de hal omgegooid. Hij stond ook op een verkeerde plek, te dicht bij de kapstok. Waarschijnlijk had Katrien, de werkster, het tafeltje verplaatst. Ik hoorde haar stofzuigen. Snel liep ik door naar mijn kamer en wachtte de komst van mijn moeder af. Omstreeks 5 kwam ze uit haar werk. Zodra ze de voordeur open deed, hoorde ik haar een kreet slaken "mijn vaas, mijn mooie vaas". Ze riep Katrien. Dit deel van het gesprek kon ik niet volgen. Ze kwam nu naar mij toe en vroeg rechtstreeks of ik haar vaas had gebroken.

'Nee, is er een vaas kapot?'

'Ja, mijn mooie glazen vaas die in de hal staat.'

‘Oh, wat erg...’

‘Jij hebt het niet gedaan?’

‘Nee, dan had ik het wel gezegd. Toen ik thuis kwam was hij nog heel.’

Ze liep weer weg. Ik deed de deur van mijn kamer op een kier en hoorde Katrien op hoge toon zeggen dat er misschien een kat was binnengeslopen of dat ik het per ongeluk had gedaan en het niet durfde te zeggen. Hierop werd mijn moeder woedend en stuurde Katrien weg. Ze hoefde niet meer te komen.

Opgelucht deed ik de deur van mijn kamer dicht. Ik wist dat het slecht was om te liegen, maar de boosheid van mijn moeder ondergaan was veel erger. En tot mijn vreugde was Katrien ontslagen. Ik mocht haar niet. Iedere keer dat ze had schoongemaakt lagen al mijn spullen door elkaar.

Ben ik nu na deze eerste keer meer gaan liegen? De eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat dit zo is. Ik ben een spaarzame leugenaar, maar de leugentjes om bestwil komen er wel heel makkelijk uit.

Liegen is dus slecht, maar het hoort niet tot de ergste normoverschrijdingen. Erger zijn overspel plegen, de partner van een ander begeren, stelen en moorden.

Ik ben niet getrouwd en heb geen duurzame relatie. Ik weet daarom niet of ik ooit overspel zal plegen, maar het feit dat ik deze gedachte niet direct verwerp, belooft niet veel goeds.

De partner van een ander begeren overkomt me regelmatig. De gedachte althans. De feitelijke daad heb ik slechts met één persoon gepleegd. De reden dat dit niet vaker gebeurd is na mijn eerste keer heeft te maken met een schaarste aan personen die overspel met mij willen plegen. Ik heb weinig aarzelingen hiermee in te stemmen. Of ik ooit gestolen heb, kan ik me niet herinneren. Als kind kreeg ik alles wat ik wilde of ik kon ervoor sparen. Ouders, oma's en opa's, ooms en tantes, iedereen hielp me dan om mijn doel te bereiken. Dit gedrag heb ik voortgezet in mijn latere leven. De nood moet denk ik heel hoog zijn, wil ik gaan stelen. Ik speel zelfs niet met de gedachte iets te pikken dat niet van mij is. Geleende boeken breng ik keurig terug, ik rapporteer te laag aangeslagen boodschappen, zorg ervoor dat ik niet klaploop en betaal mijn rekeningen op tijd.

De ergste normoverschrijding in mijn ogen is het plegen van een moord. Als het maar geen huisdieren zijn, wordt het doden van een dier niet als een vergrijp gezien. Soms, zoals bij het uitmoorden van een wesp- of mierennest, wordt dit zelfs toegejuicht. Met uitzondering van het martelen van dieren op jonge leeftijd, maken pedagogen en andere deskundigen zich geen zorgen over kinderen die een mug of vlieg doodslaan. Waarom zie ik dan steeds meer op tegen het doden van de naaktslakken in mijn tuin?

Vanwege de naaktslakken spreek ik mijn buurvrouw aan. Tot nu toe hebben we elkaar alleen vluchtig gegroet. Zij is een aantrekkelijke vrouw en voor zover ik dat heb kunnen observeren, woont ze alleen. Behalve dat ik geïnteresseerd ben in verder contact, wil ik ook weten of zij maatregelen tegen de slakken neemt. Zo niet, dan komen haar naaktslakken iedere nacht mijn slinkende leger op peil brengen, omdat onze tuinen slechts door wat struiken van elkaar gescheiden zijn. Tot mijn verbijstering hoor ik dat zij elke slak die ze ziet platstampt. Ik kijk naar haar stevige laarzen en huiver. Ze vraagt zich af of ik wel de juiste maatregelen neem. Vangen en toepassen van de culinaire methode lijkt haar niet voldoende als ik de slakken alleen in de avond vang en dan ook nog eens gedurende een beperkte periode. Dan mis ik er veel te veel. Ze kijkt me kritisch aan, wanneer ik zeg dat ik tegen platstampen ben. Vertelt me dat ze gaat nadenken over wat ik het beste kan doen, maar nu weg moet vanwege een afspraak.

Ik had complimenten verwacht voor mijn daadkracht en ben teleurgesteld en gepikeerd over haar opmerkingen.

Twee weken na het gesprek met mijn buurvrouw zie ik steeds minder naaktslakken en verheugd stel ik vast dat mijn methode wèl goed werkt. Dat ik dit heuglijke nieuws niet kan delen met mijn vrienden, die als echte dierenliefhebbers mijn gedrag vast zullen afkeuren, vind ik heel spijtig.

Gelukkig zie ik mijn buurvrouw en trots vertel ik haar de goede resultaten van mijn actie. Ze kijkt me aan, begint te lachen en zegt:

‘Je hebt dus niet gemerkt dat ik je een handje heb geholpen?’

‘Wat bedoel je?’

‘Ik heb een ammoniak-oplossing over je planten gespoten. Daar houden ze echt niet van!’, zegt ze, opnieuw lachend.

‘Wat? Je hebt ammoniak over mijn planten gespoten. Zonder het mij te vragen, hoe durf je, het is mijn tuin, het zijn mijn slakken, daar heb je af te blijven! Stomme trut met je stomme gelach!’

Terwijl ik deze zinnen uitspreek, zie ik haar ogen groot worden, haar mond open gaan. Gebiologeerd blijf ik naar haar kijken. Dan zegt ze zachtjes:

‘Sorry, ik wilde je alleen maar helpen. Ik dacht dat je van de naaktslakken af wilde...’

Haar ogen, ze zijn van een kleur groen die ik nog nooit gezien heb, ik raak van slag. Ze praat verder:

‘Ik beloof je dat ik nooit meer iets zal doen dat schadelijk is voor je naaktslakken.’

‘Het is okay, ik snap dat je het goed bedoelde. Sorry voor mijn boosheid, ik begrijp zelf niet meer waarom ik zo boos werd,’ hoor ik mezelf schutteren, verlangend om haar bij me te houden, bedenkend hoe ik haar kan verleiden iets met mij te drinken, te eten, meer.

‘Geeft niet, ik ben blij dat we dit probleem hebben opgelost. Fijne dag nog!’
Ze is weg. Ik haat mezelf.

© Anne van Amsterdam (pseudoniem)

September, 2022